

бразявали по гергева всичко, каквото прѣминавало.

Колкото повече работѣла тя, толкова по-тежко и по-тежко ѝ ставало на сърцето. Тя тжгувала, о, какъ тжгувала тя! да погледне само веднажъ прѣзъ прозореца; да види хората каквито си сж, а не изображенията имъ въ огледалото. Но това тя не смѣла да стори. Защото прѣди много, много години е била омагьосана да стои въ тоя замъкъ и ако само за минутка спре работата си и погледне прѣзъ прозореца, веднага ще удари послѣдния ѝ часъ. Всичко това тя много добрѣ знаела и затова работѣла непрестанно и бързо, но често пжти надъ красивитѣ бодове тя изпущала тжни въздишки, или пѣкъ ронѣла горчиви сълзи.

При все това, тя не се отчайвала, изнемогвала надъ работата и пѣла, за да развесели сърцето си. И хората, които се случвало да я чуятъ, никога не би помислили, че тя е уморена и натжжена, никога не би могли да си въобразятъ, колко много тя желае да разбие стѣнитѣ на своята тъмница.

Но дошълъ най-сетнѣ единъ день, когато изъ извития пжтъ, който води за Камелотъ, прѣминалъ младъ мжжъ съсъ своята невѣста. Тѣ вървѣли бавно. Лицата имъ грѣли отъ радостъ и щастие. Мѣсечината светѣла; изображенията имъ ясно се отразявали въ огледалото и затворницата можала хубаво да ги изгледа и да види всичкото щастие, което блѣстѣло въ очитѣ имъ.

Тогава остра тжга свила сърцето на нещастната хубавица и тя извикала отъ болка: „Сита съмъ вече на сѣнки! Сита съмъ вече!“

Щастливата двойка си отминала. Мѣсечината залѣзла и нощта притъмнѣла. Но скоро се съмнало и слънцето — небесниятъ царъ — се показало въвъ своята златна одежда. То грѣло все по-свѣтло и по-свѣтло, сѣкашъ знаело, че нѣщо велико има да се извърши тоя день. Дамата отъ Шалотъ още седѣла надъ своя гергевъ и допѣвала съсъ сладки и бързи тонове една нова, чудна пѣсенъ.

Единъ храбъръ рицаръ минава край замъка.

Малко по малко, изъ пжтя, който води за Камелотъ, се показвала фигурата на единъ рицаръ. Малко по малко той се приближавалъ;

слънцето лъщѣло на пиринченитѣ му набедреници, които грѣли като чисто злато, а щитътъ му свѣтѣлъ като огледало.

Това билъ донѣ Ланчело, единъ отъ най-храбритѣ и най-красивитѣ рицари на кралъ Артура. Той билъ познатъ на длѣжъ и на ширъ по царството съ своята слава и добри дѣла. На щита, който носѣлъ на ржката си, билъ изобразенъ рицаръ съ червенъ кръсть, колѣничилъ прѣдъ една прѣкрасна дама. Това показвало, че на нѣкоя дама Донѣ Ланчело е изпратенъ да услуги.

Донѣ Ланчело пжтувалъ съ весело сърце по огрѣния отъ слънцето пжтъ. По едно врѣме той се изсмѣлъ високо отъ радостъ, послѣ затананикалъ една пѣсенъ, а слѣдъ това запѣлъ съ високъ гласъ. А звѣнциѣ на юздата весело пригласяли на пѣсенъта му.

Горѣ на ясното сине небе нѣмало ни едно облаче, което да хвърли сѣнка. Слънцето грѣло все по-свѣтло и по-свѣтло. Нѣколко лжи паднали на скжпоцѣнната юзда и запалили всички елмази, които блѣснали като звѣзди. Слѣдъ това тѣ трепнали на широката лента, прѣвързана прѣзъ гърдитѣ му и заигра-